

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1254/2015
09.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у поступку предлагача С.В. из Р., чији је пуномоћник М. Ц., адвокат из Р., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Р4 И 114/14 од 10.06.2015. године, у седници одржаној 09.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача С.В. из Рашке и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Краљеву Р4 И 114/14 од 10.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Краљеву Р4 И 114/14 од 10.06.2015. године, ставом првим, одбијен је као неоснован захтев подносиоца Малине Росић за заштиту права на суђење у разумном року, као и захтев за накнаду због повреде права на суђење у разумном року у динарској противвредности од 5000,00 евра и утврђено је да подносиоцу захтева није повређено право на суђење у разумном року у извршним поступцима који су се водили пред Основним судом у Краљеву, Судска јединица Рашка, а сада се воде пред Основним судом у Рашкој, у предметима И 1253/11 и И 1831/11. Ставом другим и трећим изреке је одлучено да се, по правноснажности решења, предмет врати Уставном суду Републике Србије, ради одлучивања о повреди права на имовину и о накнади материјалне штете и одређено је да подносилац захтева за заштиту права на суђење у разумном року сноси трошкове поднетог захтева.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба ванпарничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ...

„Службени гласник РС“ број 46/95 ... 6/15) на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које Врховни касациони суд као другостепени суд, пази по службеној дужности. Одлука је јасна, образложена, непротивречна и садржи све разлоге о битним чињеницама, па се неосновано у жалби указује да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став. 2. тачка 12 ЗПП-а.

Према разлозима побијаног решења, предлагач је 28.03.2014. године поднела уставну жалбу Уставном суду, у којој је тражила да се утврди да јој је повређено право на правично суђење и право на имовину у извршним поступцима који се воде пред Основним судом у Рашкој у предметима И 1253/11 и И 1838/11. После измена и допуна Закона о уређењу судова, Уставни суд је предмет проследио Апелационом суду у Крагујевцу, који је уступио списе на надлежност Вишем суду у Краљеву. Како предлагач своја потраживања утврђена на основу правноснажних и извршних пресуда Општинског суда у Рашкој ПП 697/07 од 22.05.2008. године и ПП 563/08 од 25.12.2008. године није могла да наплати, дана 18.04.2011. године поднела је први, а дана 10.06.2011. године други предлог за извршење против послодавца и предложила да се извршење спроведе пленидбом новчаних средстава која се воде на рачунима извршног дужника. На основу поднетих предлога донета су решења о извршењу И 1253/11 дана 19.05.2011. године и И 1838/11 дана 13.06.2011. године, којима се дозвољавају предложена извршења. Закључцима извршног суда од 19.05.2011. године и од 13.06.2011. године дат је налог Народној банци Србије-Одељење принудне наплате у Крагујевцу да изврши наведена решења о извршењу. На решења о извршењу извршни дужник је 27.05.2011. године и 16.06.2011. године уложила приговоре који су одбијени као неосновани решењима ИП већа Основног суда у Краљеву ИПВ И 198/12 од 09.03.2012. године и ИПВ И 478/12 од 14.03.2012. године. Решење је достављено странкама. До момента доношења побијаног решења, извршење још увек није спроведено, по налогу датом Народној банци Србије, закључком извршног суда. Извршни дужник се налази у поступку реструктурирања почев од 09.08.2007.године.

Врховни касациони суд налази, да је Виши суд у Краљеву анализом дужине трајања поступка као и предузетих процесних радњи од стране суда и понашања извршног повериоца, овде предлагача, у тој правној ствари, правилно оценио да у конкретном случају није дошло до повреде права на суђење у разумном року.

Наиме, према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега. Према члану 8б Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова, на поступак за заштиту права на суђење у разумном року сходно се примењују одредбе које регулишу ванпарнични поступак. Закон о ванпарничном поступку одредбом члана 30. став 2. упућује на сходну примену Закона о

парничном поступку, који у члану 10. прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, да се поступак спроведе без одуговлачења, у складу са претходно одређеним временским оквирима за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природе захтева односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

С обзиром на наведене критеријуме, Виши суд у Краљеву је правилно утврдио да се у конкретном случају ради о извршном поступку у којем је суд дужан да поступа хитно, што је првостепени суд у поступку извршења и чинио, те је поступао ефикасно приликом вођења овог извршног поступка. Извршне радње спроведене су у кратким временским роковима, те је првостепени суд у свему поступао у складу са одредбама Закона о извршном поступку односно Закона о извршењу и обезбеђењу. Иако је ИП веће у другостепеном поступку поступало неблаговремено, јер је своје одлуке по приговорим донело у дужем временском периоду – преко девет месеци, та чињеница није од утицаја на право извршног повериоца да оствари своје новчано потраживање према извршном дужнику, јер је у члану 40. став 4. Закона о извршењу и обезбеђењу предвиђено да приговор не одлаже извршење, а посебно код чињенице да је приговор извршног дужника одбијен, како то све правилно закључује првостепени суд. Стога је неоснован навод жалбе да суд није благовремено поступао и да није спроведено решење о извршењу. Реч је о извршном поступку који је сложен услед чињеница да је над извршним дужником покренут поступак реструктурирања. Међутим, предлагач, као извршни поверилац, делимично је допринела дужини трајања поступка, с обзиром да није предузимала извршне радње у поступку пред судом које би могле убрзати или да довести до наплате њених потраживања према извршном дужнику, па чињеница да се предлагач обраћала надлежним органима и лицима у Републици Србији, сама по себи, не утиче на другачију одлуку у овој правној ствари. Није од утицаја ни навод жалбе да је извршни дужник солвентан код чињенице да извршни поверилац током поступка није променила средство извршења.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Краљеву правилно оценио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року загарантовано одредбом члана 32. став 1. Устава и правилно одлучио када је одбио захтев за заштиту права на суђење у разумном року сагласно одредбама члана 8а и 8б Закона о уређењу судова.

Из наведених разлога, неосновано жалбом предлагач побија одлуку Вишег суда у Краљеву.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у жалби предлагача, али је нашао да су неосновани и не утичу на правилну одлуку Вишег суда у Краљеву.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Одлука о трошковима другостепеног поступка, као у другом ставу изреке, донета је на основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези члана 153. и 154. ЗПП.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**